

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 390/2023-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky obchodnej spoločnosti [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej IN FORO – AYRUMYAN advokátska kancelária s. r. o., Uhrova 4, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát Mgr. Patrik Baltazarovič, proti postupu Okresného súdu Banská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. 60 Cb 52/2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 23. júna 2023 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 60 Cb 52/2021 (ďalej aj „napadnuté konanie“). Navrhuje priznať jej finančné zadosťučinenie v sume 641,44 eur, ako aj náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka sa v procesnom postavení žalobkyne žalobou zo 14. apríla 2021 domáha proti žalovanej obchodnej spoločnosti [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „žalovaná“), zaplata sumy 160,36 eur s príslušenstvom.

3. Okresný súd vo veci samej rozhodol rozsudkom č. k. 60 Cb 52/2021 z 20. januára 2023 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) tak, že žalovaná je povinná zaplatiť sťažovateľke sumu 160,36 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 160,36 eur od 21. januára 2021 do zaplata a paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 40 eur do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia (I). Zároveň rozhodol, že sťažovateľka má voči

žalovanej nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu (II). Rozsudok okresného súdu bol právnenému zástupcovi sťažovateľky doručený 9. júna 2023.

II.

Argumentácia sťažovateľky

4. Proti napadnutému konaniu okresného súdu podala sťažovateľka túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje, že k porušeniu jej práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov došlo tým, že rozsudok okresného súdu bol vyhotovený a jej právnenému zástupcovi následne odoslaný po viac ako štyroch mesiacoch, odkedy okresný súd rozhodol vo veci samej, t. j. došlo k takmer päťnásobnému prekročeniu zákonnej lehoty ustanovenej pre jeho vyhotovenie a odoslanie. Sťažovateľka pritom poukazuje na § 223 ods. 3 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), v zmysle ktorého sa rozsudok vyhotoví a odošle do 30 dní odo dňa jeho vyhlásenia, ak predseda súdu zo závažných dôvodov nerozhodne inak.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov napadnutým postupom okresného súdu v súvislosti s vyhotovením a doručovaním rozsudku okresného súdu.

6. Úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je, okrem iného, posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označila sťažovateľka, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (m. m. I. ÚS 66/98, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (m. m. IV. ÚS 62/08, IV. ÚS 362/09).

7. Ústavný súd vo svojej judikatúre súvisiacej s namietaným porušením základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov opakovane konštatuje, že nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie tohto základného práva (m. m. I. ÚS 46/01, III. ÚS 359/08, I. ÚS 550/2020). Ústavný súd poukazuje aj na právny názor, podľa ktorého ojedinelá nečinnosť všeobecného súdu, hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov, sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov (m. m. I. ÚS 42/01, IV. ÚS 513/2020). Na kratšie obdobia nečinnosti ústavný súd spravidla prihliada vtedy, keď sa vyskytli opakovane, a zároveň významným spôsobom ovplyvnili dĺžku súdneho konania (m. m. I. ÚS 39/00, I. ÚS 57/01).

8. Ústavný súd pristúpil k posúdeniu ústavnej sťažnosti v kontexte popísaných teoretických východísk. Sťažovateľka argumentuje, že rozsudok okresného súdu jej bol doručený s omeškaním

139 kalendárnych dní od jeho vyhlásenia, v nadväznosti na čo sa cíti byť poškodená na svojich zákonných, ako aj ústavných právach.

9. Ústavný súd po oboznámení sa s ústavnou sťažnosťou a jej prílohami uvádza, že okresný súd vo veci samej rozhodol 20. januára 2023, pričom predmetné rozhodnutie doručil právnomu zástupcovi sťažovateľky 9. júna 2023, t. j. po vyše štyroch mesiacoch. Ústavná sťažnosť bola ústavnému súdu doručená 23. júna 2023. V nadväznosti na popísanú chronológiu ústavný súd akcentuje, že ústavná sťažnosť bola podaná v čase, keď bol rozsudok okresného súdu nielen vyhotovený, ale sťažovateľke aj doručený. Navyše, sťažovateľka podanou ústavnou sťažnosťou nenamieta postup okresného súdu v súvislosti s rozhodovaním vo veci samej, ale len jeho postup v období po vyhlásení meritórneho (aj keď neprávoplatného, pozn.) rozhodnutia vo veci. Vzhľadom na argumentáciu prezentovanú v ústavnej sťažnosti možno uviesť, že sťažovateľka sa *ex post* domáha vyslovenia porušenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov v čase, v ktorom nešlo o aktuálny a trvajúci zásah do jej práv.

10. V zmysle ustálenej judikatúry ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti hovoriť vtedy, ak v čase, keď bola ústavná sťažnosť podaná ústavnému súdu, už zo strany orgánu verejnej moci nedochádzalo k namietanému porušovaniu práva, pretože konanie o takej ústavnej sťažnosti pred ústavným súdom už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (napr. IV. ÚS 223/2010, III. ÚS 462/2017, IV. ÚS 149/2018, II. ÚS 464/2018, II. ÚS 302/2021). Jednou zo základných pojmových náležitostí ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je totiž aj požiadavka, aby ústavná sťažnosť smerovala proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza z princípu, podľa ktorého ústavná sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok slúžiaci na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní základných práv ďalej nepokračovalo (napr. III. ÚS 355/2012, I. ÚS 390/2019, II. ÚS 291/2020). Prednesené právne názory ústavného súdu sú akceptované aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (Obluk proti Slovenskej republike, rozsudok z 20. 6. 2006, č. 69484/01, body 61 až 65; Mazurek proti Slovenskej republike, rozsudok z 3. 3. 2009, sťažnosť č. 16970/05).

11. Napriek už popísaným skutočnostiam považuje ústavný súd za potrebné uviesť, že obdobie od vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej do jeho doručenia sťažovateľke (vyše štyri mesiace) síce možno považovať za príčinu vzniku určitého prietahu v napadnutom konaní, avšak tento prietah (zohľadňujúc aj skutočnosť, že sťažovateľka nenamietala postup v súvislosti s rozhodovaním vo veci samej či celkovú dĺžku napadnutého konania, pozn.) podľa názoru ústavného súdu nedosahuje takú ústavnoprávne relevantnú intenzitu, ktorá by mu umožňovala po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie dospieť k záveru o porušení označeného práva sťažovateľky (bod 1 tohto uznesenia, pozn.). Ako už totiž bolo uvedené, nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a ojedinelá nečinnosť súdu, hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov, sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov.

12. Po predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti, vychádzajúc z citovanej judikatúry, aktuálneho stavu napadnutého konania a argumentácie sťažovateľky prezentovanej v ústavnej sťažnosti, dospel ústavný súd k záveru, že napadnuté konanie okresného súdu nie je poznačené priet'ahmi v ústavne relevantnej intenzite, ktorá by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie umožňovala ústavnému súdu dospieť k záveru o porušení základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť sťažovateľky pri predbežnom prerokovaní odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

13. Keďže ústavná sťažnosť bola ako celok odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľky stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 18. júla 2023

Jana Baricová
predsedníčka senátu